

מ"ת (פתח-תקוה) 72399-11-24 - מדינת ישראל נ' ש"ע (עוצר) ע"י

מ"ת (פתח-תקוה) 72399-11-24 - מדינת ישראל נ' ש"ע ע"י ואוחישלים פתח-תקוה

מ"ת (פתח-תקוה) 72399-11-24

מדינת ישראל

נ ג ד

1. ש"ע (עוצר) ע"י

עו"ד אדי עמר

2. אליה יהוד (עוצר) ע"י

עו"ד גיא עין-צבי

בית משפט השלום בפתח-תקוה

[17.12.2024]

כבוד השופט דין באומן

החלטה

לעוני ראיות לכואורה ועלית מעצר

לפני בקשה למעצרם של המשיבים עד תום ההליכים, לאחר שהוגש נגדם כתב אישום המיחס להם עבירה של תקיפה

הגורמת חבלה של ממש ע"י שניים או יותר לפי סעיף 382(א) 2 + 380 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.

כתב האישום:

1. על פי עובדות כתב האישום המשיב 1 הוא בן זוגה לשעבר של ט"מ (להלן: "המתלוננת") המצודה כוim ביחסיו זוגיות עם "המ" (המתلون) והעבירה בוצעה על רקע זה. ביום 23.11.24 בשעה 05:00 נסעו המתלוננים ברכבו של המתلون לכיוון ביתו של בראש העין. בהמתיננס ברמזו אדום בסמוך לרחוב מגוריו של המתلون הגיעו המשיבים ברכבם, עצרו אותו בסמוך לרכב המתלוננים ואז החל דין ודברים בין המתلون לבין המשיבים, במהלך ההליך 2 יצא מהרכב ודפק על רכב המתלוננים, אלה בתגובה עזבו את המקום והמשיכו בנסיעה לכיוון הבית, שם החנו את רכbum על שביל הגישה בסמוך לבית.

2. מיד ובסמוך הגיעו המשיבים והחנו את הרכב בסמוך. בהמשך המתלוננת יצא מהרכב לעבר המשיבים ופתחה את דלת רכב המשיבים תוך שהיא מבקשת מהם לעזוב את המקום, בתגובה תפס המשיב 1 את המתלוננת בידה ואמר לה: "איזה מין גבר ה' שאתה צריך לצאת במקומו", בתגובה המתלוננת החלה לצרוכו שיעזוב אותה ואז המתلون יצא מהרכב והחל לירות לעבר המשיבים במטרה לסייע לחברתו.

3. בהמשך תקפו המשיבים את המתלוון בכך שמשיב 1 חנק אותו והפיל אותו על הרצפה ומשיב 2 הctrarף אליו ובעט בו בכל חלקיו גוף, בהמשך שני המשיבים הכו במתלוון באגרופים לפניו. המתלוונת ניסתה להרחק את המשיבים ואענשכה על המתלוון על מנת להפסיק את תקיפתו אולם ללא הועל. בהמשך ניגש המשיב 2 לרכב המשיבים והוציאו ממנו אלה טלסקופית ובאמצעותה המשיך להכות במתלוון ברגלו וגבבו. בהמשך המתלוונת התקשרה למשטרת כדי להזעיק עזרה ובתגובהו המשיבים עזבו את המקום.

4. כתוצאה מעשי המשיבים נגרמו למתלוון חבלות בדמות: שברים בעצמות האף, המטומות, לסרץיות במספר איזוריים בפנים, הנ"ל אף איבד את הכרתו מספר פעמים במהלך האירוע.

5. על יסוד עובדות אלו נתען כנגד המשיבים כי חברו יחד כדי לתקוף את המתלוון שלא כדין וגרמו לו לחבלות של ממש.

בקשת המעצר עד תום ההליכים:

6. בקשת המעצר עד תום ההליכים מפרטת את ראיות התביעה ומצביעה על עילית המעצר של מסוכנות סטטוטורית מכח סעיף 21(א)(1)(ג) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרם), תשנ"ו - 1996, תוך הדגשת החומרה שבשימוש בה אלה טלסקופית וטור הצבעה על חומרת החבלות כמצביעה על עצמת האלים שהפיעלו המשיבים.

7. למשיב 1 אין עבר פלילי כלל ולמשיב 2 גמר דין ללא הרשות מבית המשפט לנוער משנת 2020 בעבירות של שחर בסמים או יומיים.

טיועני הצדדים:

8. התביעה וההגנה (עו"ד עין צבי, ב"כ המשיב 2) הגיעו עיקרי טיעון ואף השליםו את טענותיהם בדין שהתקיימים בפני יום 24.11.2024.

טענות המאשימה:

9. המאשימה מפנה בטיעונה לעדויותיהם של המתלוונים מהם נלמדות עובדות כתוב האישום ומצביעת כי לשם קביעת קיומן של ראיות לכוארה די כי בית המשפט ישתכנע כי קיים פוטנציאלי ראוי להרשעת הנאים בעבירה המียวחתם להם בכתב האישום. לשיטתה המבחן הראייתי הוא "אם אכן" לראיות התביעה, האם יש בו כדי להביא למסקנה שהמשיב ביצע את המעשה, ו מבחן זה מתקיימים במלואו. המאשימה מדגישה כי בשלב זה, הליך המעצר עד תום ההליכים, בית המשפט אינו מדרש לבחון מהימנותם של עדים או את משקלן של העדויות, זאת מלבד מקרים בהם על פני הדברים קיימות סתיות מהותיות וגלויות המעוררות ספק ממשי בקיים של ראיות לכוארה (בש"פ 859/22 מיכאל טנסקי נ' מדינת ישראל (27.03.2022).

10. ביחס לעובdotיו של כתב האישום המאשימה מדגישה כי יש כאן גרסאות של 2 "קבוצות", מצד אחד המתלוונים ומצד שני המשיבים, כאשר המאשימה בחרה להאמן לגרסאות המתלוונים בהיותן עיקריות והגינויות ונתקמכו ע"י דוחות רפואיים, תמונות המתעדות את החבלות שנגרמו למתלוונים, הודיעת המתלוונת בזמן אמת למועד 100.

11. ביחס לשאלת היוזמה של הארווע, המאשימה טעונה כי לא ניתן לנתק את חלקו הראשון של הארווע, דהיינו מפגש הרכבים בצומת, מחלקו השני, דהיינו תקיפת המתлонנים בסמוך לבית. הן מעדיות המתلونנים והן מעדיות המש��בים עללה כי היוזמה והח堤רה למגע הנה פועלם של המש��בים אשר גם לאחר המפגש הראשוני בצומת, שהסתהים בכר שהמתلونנים עזבו את המקום, המשﬁבים נסעו אחרי המתلونנים והגיעו עד לפתח שביל החניה של בית המתلون.
12. באשר לטענתה ההגנה העצמית והטענה שהמתلون יצא מabitו עם כלבו והתקרב אליו בידים מאוגרפות, הרי שככל שהמשﬁבים הרגשו מאויימים - היה עליהם לשוב לאחור ולעוזב את המקום שכן המתلون הגיע לעברם על מנת להגן על בת הזוג ולא היה לו עניין בתקיפתם.
13. בנוגע לעוצמת האלימות שהפעילו המשﬁבים ומשכה, המאשימה מפנה לעדותו של המשב 1 המתאר (עדות מיום 24.11.24, שורה 26) "אני קפצתי עלי... כמה שייתר בוקסים לאפשר, הוא הביא לי סטרירה, המשכךתי לתת אגרופים" ולעדותה של המתلونנת מיום 23.11.24 שורה 1: "ואז שניהם פשטו התנפלו עליו, ה' ישר נפל על הרצפה, ש' חנק אותו 2 דקוט בזמן זהה אליה בועט בו בכל הגוף תוך שני חונק אותו נתן לו אגרופים בפנים".
14. המאשימה מפנה לאמרותיהם של המשﬁבים עצם כאשר המשב 2 בחקירהו מיום 24.11.24 בשורה 49 מצין: "לא ידע מה קרה, יכול להיות שטיפה מוגזם, לא מכחיש... יכול להיות שהגזמו".
15. באשר לטענות אפשריות של הגנה בדבר מחדלי חקירה, המאשימה טעונה כי טענה זו מוקומה להתרבר במסגרת התק העיקרי ([בש"פ 4698/20 פלוני נ' מדינת ישראל 2020.08.16](#)).
16. באשר לטענתה ההגנה כי המתلون היה מלאה בכלב, מסוג רועה גרמני, והוא הסתער לעבר המשﬁבים במטרה לשוטות את הכלב במשﬁבים, משיבה המאשימה כי שני המשﬁבים בחקרותיהם אמנים מזכירים את קיומו של הכלב אולם הם אינם מיחסים לו מעשה תוקפני כלשהו ואינם יודעים להגדיר מה היה חלקו בארווע, למעט אולי העובדה שהוא נבה. המאשימה טעונה כי לא מדובר בכלב תוקפני או מאים, ולראיה, הוא נצפה במצלמת הגוף של השוטר שהגיע לזרה בסיום הארווע, והשוטר ניגש אליו ללא קושי, אומר "איזה חמוד" ומլטפו.
- טענות ההגנה:
17. עו"ד עין צבי, שאל טענותיו הцентрף עו"ד עמר, ב"כ המשב 1, טען כי אינו טוען כי לא קיימות ראיות לכואורה אלא כי עצמתן נמוכה ביחס לחלקים מהותיים וכן כי טענות המשﬁבים לא נבדקו, באופן המשליך על עילית המעצר. עו"ד עין צבי מדגיש כי עיקר המחלוקת נסוב סביר שאלת היוזמה של הארווע והאם מעשייהם של המשﬁבים הינם בוגדר מעשי הגנה עצמית אל מול תקיפתם בידי המתلونנים. עו"ד עין צבי הפנה לעדויותיהם של המשﬁבים אשר תארו את תחילתו של הארווע השני, ליד בית המתلون, בתקיפה מצד המתلونת באמצעות כפוף אך עיקר תוקפנותם של המתلونנים באה ידי ביטוי בהסתערותו של המתلون כשהוא מלאה בכלבו, במטרה לשוטות את הכלב במשﬁבים. הסניגור מצביע על מחדל חקירתו כאשר המשﬁבים ביקשו להוציאו סרטונים ממצלמות אבטחה על מנת להוכיח את טענותיהם - דבר שהמשטרה לא ביצעה.

18. הסניגור מותח בחקירה על התנהלות היחידה החוקרת ואף זו של התביעה אשר הגישו כתוב אישום מבלתי לבחון את כל חומר הראיות, שאילו היו נוהגים כאמור מהם היו מבחנים כי במהלך שיחת הטלפון המתועדת של המטלוננט למשטרה נשמעות נביות לבן ואף במצלמת הגוף של השוטר שהגיע לזירה ניתן לראות את לבו של המטלון מסתובב בזירה.

19. הסניגור מדגש כי בניגוד לנטען בכתב האישום הרי מן הראיות עולה בבירור כי המשיבים לא הוכיחו את רכbum בסמוך לרכב המטלוננט, כי אם במרחק ממנו, והם כלל לא נכנסו לשביב הגישה המוביל לבית המטלון, מרחק הנאמד במידה עשרות מטרים.

20. להשלמת טיעונו של הסניגור בדבר טענת ההגנה העצמית הוא מפנה לטענת המשיב 1 בחקירותיו מיום 24.11.234 בה הסב תשומת לב החוקרים להיות של המטלון גדול גוף ומתאגרף MMA, עובדה שאינה מתייחסת דמו אך מסבירה את התנהגותו שעשה שהסתער אל עבר המשיבים עם אגרוף שלוח כלפיון המשיבים, مثل היה סופרמן, בלשונו של הסניגור.

21. טענה מהותית נוספת בפיו של הסניגור הינה כי חיש לשימוש באלה טלסקופית, עובדה המוחשת ע"י שני המשיבים ועובדת שאמנם תוארה ע"י המטלוננט בעדotta הראונה במשטרה, אך נשמהה באופן מעורר תמייה מעודotta השניה במשטרה. המשטרה לא טרחה להציג ידו בחו"ד של רופא משפטិ ביחס להתקאת חבלותיו של התalon לתקיפה עם חפץ קהה וארוך כמו אלה, והסניגור סבור, מניסיונו, שאין למטלון כל חבלה התואמת תקיפה שכזו, באמצעות אלה.

22. טענה נוספת בפיו של הסניגור הינה כי בניגוד לאופן לתארו את המשיב 1 כאובייסיבי למטלוננט הרוי שראיות מתחר מכשיר הטלפון של המשיב 1 מראות כיצד הוא פנה למטלון וביקש את התערבותו שימנע מהטלוננט ליצור עמו קשר ואת תגבורת המטלון שהשיב לו כי המטלוננט עושה זאת על מנת להראות לו (לטלון) כי המשיב 1 "בכיס הקטן שלו" והוא תמיד חוזר אליה.

23. לסיכום טענת ההגנה כי המשיבים כלל לא נכנסו לשטחו של המטלון אלא פגשו במטלוננט על הכביש, היא זו שתקפה אותם באמצעות כפקף ואז הצתרף אליה המטלון מלאה בכלב רועה גרמני משוחרר כשהטלון סבור שהוא בזרת אגרוף ובקש להראות למשיבים את נחת זרועו, לצערו של המטלון יד הייתה על התחתונה והוא יצא חבול. הגנה סבורה כי התנהגות המשיבים היא בהחלט בגדרי ההגנה העצמית, ולמצער חרגה במידה לא ממשונית מהגנה עצמית לגיטימית. משכך, עילת המעצר הינה בעוצמה נמוכה ביותר ואני מצדיקה פגעה בחרותם של המשיבים.

דין והכרעה:

על טענת ההגנה העצמית - متى עשויה טענת הגנה עצמית להתקבל ובאיו תנאים

24. טענתם העיקרית של המשיבים היא ההגנה העצמית. המחוקק אמר דברו בנושא זה בסעיף 34 ובסעיף 34 טז לחוק העונשין, תשל"ז-1977. סעיף 34 קובע:

"לא יש אדם באחריות פלילית למעשה שהוא דרוש באופן מיידי כדי להדוף תקיפה שלא בדיון שנשקרה ממנו סכנה מוחשית של פגעה בחיו, בחירותו, בגופו או ברכשו, שלו או של זולתו; ואולם, אין אדם פועל תוך הגנה עצמית מקום שהביא בתנהגותו הפסולה לתקיפה תוך שהוא צופה מראש את אפשרות התפתחות הדברים".

סעיף 34 טז מוסיף על כך, כי:

"הוראות הסעיפים 34... לא יחולו כאשר המעשה לא היה סביר בנסיבות העניין לשם מניעת הפגיעה".
25. בית המשפט העליון הבהיר בפסקתו ([ע"פ 4082/08](#) ולרי גורביץ נגד מדינת ישראל 13.01.2011) כי:
"את האמור בשני הסעיפים רואים כתנאים מצטברים: ראשית, הוראות סעיף 34 לעניין תנאי ההגנה: כי הנאשם
הותקף שלא כדין; כי מן התקיפה נשקפה סכנה מוחשית של פגעה - בין השאר ולעניןנו, בחים או בגוף; כי מעשה
של הנאשם היה "דרוש... כדי להדוף" את התקיפה (נחיצות); וכי אותה נחיצות הייתה מיידית; וכן, כי הנאשם לא הביא
בהתנהגותו הפסולה לתקיפה תוך צפיפות התהפטחות מרחש (אם נרצה, פרובוקציה או התגרות). נוסף על אלה תנאי
סעיף 34טע לעניין הסבירות: מעשהו של הנאשם צריך להיות סביר בנסיבות למניעת הפגיעה (לኒוחן מדויק ראו [ע"פ 4191/05](#)
[אלטגאוז נ' מדינת ישראל\[פורסם ב公报\] פסקה 13; ע"פ 5266/05](#) זלנצקי נ' מדינת ישראל[פורסם ב公报])
פסקה 15).

26. לעניין הסבירות, תחת "סביר" יכול היה המחוקק לומר "מידתי":
סבירות זאת מתייחסת בעיקרה לדרישה של מידתיות (פרופורציונליות) ("ג' הלוי, תורת דיני העונשין (חלק שלישי,
תש"ע 401; הדגשה במקור). בסעיף אחר לחוק העונשין (סעיף 300א(ב)) אף נדרש המחוקק למה שבמשפט
המינרלי מכונה "מתחם הסבירות" ("במצב שבו מעשהו של הנאשם חריג במידה מסוימת... מתחום הסבירות הנדרשת
לפי סעיף 34טע"). מונחים אלה מקרים אוטנו למובנו של המונח "סביר" שבמשפט המינרלי - בין ההיגיון והשלל הישר
(ראו א' ברק, מידתיות במשפט - הפגיעה בזכותו החוקית והגבלוותיה (תש"ע 406-405), וגם כאן "דרישה זו היא
אובייקטיבית במהותה" ([ע"פ 20/04 קלינר נ' מדינת ישראל, פ"ד נח\(6\) 80, 91](#) - השופט לו!). עם זאת,
האובייקטיביות נבחנת בנסיבות, שכן על בית המשפט להשתדל גם להכניס עצמו לנעלם הנאשם, בוחינת "ואל תדין את
חברך עד שתגיע למקומו" (משנה אבות ב' ד'), דבר שאינו קל כל ערך.

האם עוצמת הריאות נגד המשיבים נמוכה על רקע טענת ההגנה העצמית?
27. המבחן לקיומן של ראיות לכואורה נקבע בפסקה ענפה. על פי מבחן "אם נאמין" השאלה היא אם נאמין לראיות
התביעה האם יש בהן לחיב את הקביעה כי הנאשם ביצע את המעשה המוחוס לו ([בש"פ 22/22 4601/1909](#) גיורגזה ואח' נ'
מ'); במלול הריאות שוכן פוטנציאלי שיביא להרשעה שעלו להיות גבוה יותר מהפוטנציאל לזכוי ([בש"פ 23/23 2300/24](#)
אבו אלקיים ואח' נ' מ', פסקה 12); ראיות שקיים סיכוי סביר שעיבודן בהליך העיקרי יוביל לקביעת ממצאים
הבסיסיים אשרה מעבר לספק סביר תוך הכרה באפשרות שבמהלך הדיון בתיק העיקרי יתכן ויחולו שינויים במשקל
הraiות ([בש"פ 2300/24 2300/24](#) דבש נ' מ').

28. לנוכח טענת ההגנה עינתי היטב בחומר החקירה שנאסף לתיק ובעדויות המעורבים. אין ספק שהודעותיהם של
המתלון (ימים 23.11.24 והודיעה באזירה מיום 25.11.24) ושל המתלוונת (ימים 23.11.24 והודיעה באזירה מיום
(25.11.24 מבססות היטב את העבודות הנUTES בכתב האישום, קיים פוטנציאלי ראוי גבוה להוכיחן וכי ישום כלל
המבחן שנקבעו בפסקה מוביל למסקנה בדבר קיומן של ראיות לכואורה.
29. לא זאת אף זאת, אף העיוון בעדויותיהם של המשיבים עצם מחזק את מסקنتי דלעיל.

30. המשיב 1 - מתאר בעדותו מיום 23.11.24 כי המתلون הגיע לעברם בritchת אמוק כשלציתו כלב ו "נתתי בעיתת הדיפה לחבר שלה. איך שהוא נבלם הוא בא לאליה. לא ראייתי אבל אני חשב שהוא נתן מכח לאליה. אז קפצנו עליו, אני קפצתי יותר נכון" (shoreה 26) ומתאר כי נתן לממתلون בוקסים "כמה שיטור בוקסים, לאיפה שיכולתי... הוא הביא ל סטירה, המשכתי לחת אגרופים, קלטתי שאנו חנו מגזינים, אליו אומר לי גם הגמת בוואנילר" (shoreה 30), דהיינו המשיב 1 מתאר את המתلون מסתער באגרופים קומץ אולם בעיתת הדיפה שנית למתلون בלה מאותו ומאותו רגע שני המשיבים הכו במתلون שוב ושוב, כשהוא מצדיך, כך לשיטת המשיב 1, לא מצליח אלא להסביר בסטירה ייחידה.
31. המשיב 2 - מתאר בעדותו מיום 23.11.24 כי המתлонנות ניגשה למכוונתם וננתנה למשיב 1 מכות עם הcapeקף ו"פתאום חבר שלה יצא מהבית שלו עם כלב בלי רצואה או חגורה, בא לש', ה' נתן לש' בעיטה ואז בא אליו ונתן לו בוקס בצלעות, אנחנו רק התגוננו על עצמן. יכול להיות שלחנו בוקסים" (shoreה 21) ו- "יכול להיות שתיפה מוגמת לא מכחיש" (shoreה 49).
32. תוצאה התקיפה באה לידי ביטוי בצד ראיות:TeVודה רפואי מבית חוליםobilinson המתארת שברים באף, המתוונות ולסתציות במספר איזרים בפנים ולח צלומים המתעד שטפי דם נרחבים על פניו של המתلون ובאזורים נוספים בגוף.
33. לעומת הצלחות שנגרמו למתلون, למשיבים לא נגרמו חבלות, ודאי לא משמעותיות או כאלה שהצריכו טיפול רפואי, באופן שאמו הוא אינו עולה בקנה אחד עם טענת ההגנה העצמית שהעלו המשיבים.
34. טענת ההגנה העצמית תידוע לעומק בתיק המקורי, ואולם ניתן לקבוע כבר עתה כי ברמה הלכוארית סיכוי קבלת הטענה הינם נמוכים ביותר. מעשיהם של המשיבים אינם עונים על דרישת הסבירות (כלומר המידתיות) שעה שהענק שגרמו למתلون שנחבל חבלות משמעותיות אינו מידתי אל מול הנזק שנגרם להם או עשוי היה להיגרם להם. המשיבים הוסיפו להcation במתلون במקות קשות, דקות ארכוכות, גם אחריו שהפלו אותו ארצתו ונטרלו אותו לחלוון, עד כדי אובדן הכרה, באופן שהוא לא יכול היה להגביל תקופתם או להגן על עצמו (ראו את העובדה שהמתلونת נשכבה עליו בוגפה על מנת לחוץ בין המשיבים לבינו).
35. מכל מקום לא יכולה להיות מחלוקת שהמשיבים הביאו בהתנהגותם הפסולה לתקיפה. המשיבים התגרו במתلون ובמתлонנות עוד בארوع הראשון בזאת המרמזרת. גם לנוכח ניסיון המתلونנים לנתק מגע בכר שעצבו את המקום, הם לא הרפו ודלקו אחרים עד שביל הגישה לבית המתلون שם אחזו בכוח בידה של המתлонנות שניגשה לשוחח עם. דהיינו המשיבים יזמו את האروع על כלל חלקיו, חתרו למגע והש מייעו אמירות משפילות ופרובוקטיביות בעניין גבריותו של המתلون, אולי כדי לגרום לו להגביל ראשון. דוקא התנהגותו של המתلون שהגיע למשמעות זעקה של המתлонנות, וניסה להרחק את המשיבים שאחזו בה, נתפסת כהתנהגות המקימת את תנאי ההגנה העצמי.
36. גם נוכחותו של כלבו של המתلون בזרה, אינו משנה ממשקנתי דלעיל, שכן הכלב התגלה ככלב ידידותי ולא תוקפני שלא לחק בארוע האלים. האלים שהפגינו המשיבים הופעלה לפני המתلون, לא כלפי הכלב ממנו חששו, לפי טענת ההגנה. על אף האלים שנקטה כלפי המתلون הכלב לא התעורר בארוע ואין טענה כי ניסה לנשוך מי מהמשיבים או לפגוע בהם. אין קשר רצינלי בין קיומו של כלב לצידו של המתلون, לבין הcatsתו החמורה של המתلون. הגנה עצמית באה לנטרל סיכון קונקרטי ומהעדויות שבפניו עולה כי המשיבים לא חשו כל צורך ולא נקטו כל פעולה כדי לנטרל את הסכנה מהכלב, שנראה שלא היה שום צורך בנסיבותיה.
37. נושא מחדלי החקירה, אם היו כאלה, ידון על פי הפסיקה בתיק העיקרי.

38. לאור כל האמור אני קובע כי קיימות ראיות לכואורה מספיקות להוכחת האשמה בעניינים של שני המשיבים, ללא חולשה כלשהי. למעשה לאור עצמת האלים, מארך הזמן הארוך בו ננקטה אלימות כלפי המתلون, החבירה ייחדיה, השימוש בנשק קר בדמות אלה, העובדה כי היה צורך בתערבות המתлонת עד כדי שכבה על המתلون על מנת לחוץ ביניהם לבין המשיבים, הנזק החמור שנגרם למתلون כתוצאה מעשי המשיבים, נראה כי חסד עשתה המאשימה עם המשיבים בבחירת סעיפי האישום שייחסו להם וניתן היה להאישם אף בעבירות חמורות יותר.

39. עילת המעצר - בתקיק זה היא עליה סטטוטורית של מסוכנות מכח סעיף 21(1)(ג) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרם) התשנ"ו - 1996. על עילת מעצר סטטוטורית כגון דא אמר בית המשפט העליון לאחרונה כי :

חזקזה זו מחייבת את בית המשפט לצאת מן הרנחה שכל סיכון השחרור, ללא יוצא מן הכלל, מתקיימים במקררו של הנאשם. בכל מקרה זהה - וזהו המקירה שלפני - הנאשם זה צריך להוכיח שלא נשקפים ממנו סיכון השחרור או, לפחות, להצביע על חלופת מעצר שב科技大学 לאין סיכון אלו ולהוכיח זאת. במסגרת זו, שחרור הנאשם החלופה ותאפשר רק במקרים של ראיות לכואורה וUILT מעצר, יש לשמעו טיעוני הצדדים בוגנע לחלופה לפני טרם תתקבל החלטה בעניינים של המשיבים.

ניתנה היום, ט"ז כסלו תשפ"ה, 17 דצמבר 2024, בהעדר הצדדים.